

חֲנוּכַת הַבַּיִת / תהילים פרק ל

שאל יונתן וינגורט

זהו מזמור שתחילתו הודיה, אך כאשר בטוח דוד שהוא לא ימוט לעולם, הוא שוב חווה צרה. על איזה בית מדובר במזמור? יש מציעים שזו חנוכת המקדש או חנוכת ביתו הפרטי של דוד, אך נראה שחנוכת הבית כאן היא חנוכת בית המלוכה של דוד, והשיר הוא על כך שה' בונה לו בית.

הקושי הגדול למקרא המזמור הוא בסידורו: הפרק פותח בהודיה ובתיאור של ההצלה מן הצרה, ומחציתו השניה עוסקת בקושי ובתחינה שבאה מתוך הצרה. אם היה הפרק מתאר בתחילה את הקושי ולאחר מכן את ההצלה מן הצרה, היה ניתן להבין שיש כאן שיר הודיה על היציאה מן הצרה, אך כאן הסדר הוא הפוך, בתיאור הקושי והתחינה לאחר ששמחנו על היציאה מן המיצר. יש להעיר עוד, שאין הצרה מפורשת בכתוב, על אף שנראה שהיתה זו צרה גדולה. היא מתוארת כנפילה אל באר שחת והגעה עד שערי מוות, העלית מן שאל נפשי, ותרפאני, ובזמן הצרה הייתי נבהל, ושמתי שק ומספר.

חמישה פסוקים מקדיש דוד להודיה (ב-ו. 40 מילים): אַרְוַמְמָךְ ה' כִּי דַלִּיתָנִי (=הגבחת אותי), וְלֹא שִׁמַּחְתָּ אִיבֵי לִי. ה' הֶעֱלִיתָ מִן שְׂאוֹל נַפְשִׁי, חַיִּיתָנִי [מִיַּרְדֵּי] בּוֹר (=מלרדת לקבר). גם אם יש צרה, אין זו מפלה מוחלטת, וְלֹא שִׁמַּחְתָּ אִיבֵי לִי. וכאשר דוד מתפלל, שׁוֹעֲתִי אֵלֶיךָ – וְתִרְפְּאֵנִי. מתוך כך, הוא פונה גם לחסידים ואומר להם לזמר ולהודות לְזִכַּר קִדְשׁוֹ, שכן באופן כללי יש רק רַגַע בְּאָפוֹ, אך החיים הם בְּרִצּוֹנוֹ. גם כאשר בְּעֶרְבַּ לַיִן בְּכִי, יודע דוד שכבר לְבַקֵּר תְּבוֹא רָנָה. את תחושתו בשלב זה מכנה דוד שלוח: וְאֲנִי אֲמַרְתִּי בְשִׁלּוֹי...

במוקד המזמור עומדת האמירה של דוד בעת שלוותו: כֹּל אֲמוּט לְעוֹלָם. במקום אחר מגדיר דוד דווקא את הרשע כאומר בְּלִבּוֹ כֹּל אֲמוּט (תהילים י, ו). במובן מסוים יש כאן גבהות אף, שמובילה למחשבה שאין אֱ-לֹהִים (י, ד). ונראה, שכתיקון ותשובה למחשבה שהוא לא ימוט, ממשיך דוד במזמור, ומלמד אותנו כיצד הכל תלוי ברצון ה', ולא במעשי האדם.

(א) מִזְמוֹר שִׁיר חֲנוּכַת הַבַּיִת לְדָוִד.

(ב) אַרְוַמְמָךְ ה' כִּי דַלִּיתָנִי, וְלֹא שִׁמַּחְתָּ אִיבֵי לִי.

(ג) ה' אֱ-לֹהֵי, שׁוֹעֲתִי אֵלֶיךָ וְתִרְפְּאֵנִי.

(ד) ה' הֶעֱלִיתָ מִן שְׂאוֹל נַפְשִׁי, חַיִּיתָנִי (מִיַּרְדֵּי) בּוֹר.

(ה) וַיִּזְכְּרוּ לִּי חַסִּידָיו, וְהוֹדוּ לְזִכַּר קִדְשׁוֹ.

(ו) כִּי רַגַע בְּאָפוֹ חַיִּים בְּרִצּוֹנוֹ, בְּעֶרְבַּ לַיִן בְּכִי וְלְבַקֵּר תְּבוֹא.

(ז) וְאֲנִי אֲמַרְתִּי בְשִׁלּוֹי,

כֹּל אֲמוּט לְעוֹלָם.

(ח) ה' בְּרִצּוֹנְךָ הֶעֱמַדְתָּה לְהַרְרֵי עוֹ, הַסִּתְרַתְּ פְּנֵיךָ הַיְיָתִי נְבִהָל.

(ט) אֵלֶיךָ ה' אֶקְרָא, וְאֵל אֲדֹנָי אֲתַחֲנֵן.

(י) מֶה בַּצַּע בְּדַמִּי בְּרַדְתִּי אֶל שַׁחַת, הַיּוֹדֵךְ עֶפְרַיִם הַיְיָתִי אֲמַתְךָ.

יש שהציעו לראות במילים **וְאֲנִי אִמְרָתִי בְשִׁלְיִי** רק הקדמה לפסוקים הבאים, וכאילו יש כאן הבטה לאחור על התקופה בה דוד המלך היה שלו, בטרם התרגשה עליו הרעה. ואולם, יש מקום להתייחס כאן לא רק לתקופת השלווה שקדמה לצרה הכתובה בחלקו השני של המזמור, אלא גם לתיאור השלווה אליה הגיע דוד לאחר ההודיה בחלק הראשון של המזמור. נראה, כי דוד מתאר כאן תהליך שחוזר על עצמו, והוא איננו מגיב רק לצרה מסויימת. בכל פעם שהוא נופל לבור ה' מעלה אותו, אך הוא זקוק לכוונן את האמירה אותה הוא אומר בתקופת שלווה.

(יא) **שָׁמַע ה' וַחֲנִנִי, ה' הָיָה עֶזְרִי לִי.**

(יב) **הִפְכַּת מִסְפְּדֵי לְמַחֹל לִי, פִּתְחַת שָׁקִי וַתֹּאזְרֵנִי שְׂמֵחָה.**

(יג) **לְמַעַן יִזְמְרְךָ כְּבוֹד וְלֹא יָדָם,**

ה' אֱלֹהֵי לְעוֹלָם אוֹדְךָ.

חמשת הפסוקים הבאים (ח"יב. 40 מילים) מקבילים בתכולת כיאסטית לפסוקים שקדמו להם. נגד האמירה **כִּי רָגַע בְּאִפּוֹ חַיִּים בְּרִצּוֹנִי, בְּעָרֵב יָלִין בְּכִי וְלִבְךָ רָנָה** (י), אומר דוד: **ה' בְּרִצּוֹנְךָ הֶעֱמַדְתָּה לְהַרְרִי** (=את מקום) **עַז** (=הגבורה שלי), **הַסְתַּרְתָּ פָּנֶיךָ הַיִּיְתִי נִבְהַל** (ח). במקום: **זָמְרוּ לֵה' חֲסִידָיו וְהוֹדוּ לְזִכָּר קִדְשׁוֹ** (ה), קורא דוד ומתחנן: **אֵלֶיךָ ה' אֶקְרָא וְאֵל אֲדֹנָי אֶתְחַנֵּן** (ט). כנגד תיאור ההצלה מן הצרה בחלק הראשון: **ה' הֶעֱלִיתָ מִן שָׁאוֹל נַפְשִׁי, חֲיִיתִנִּי [מִיַּרְדֵּי] בּוֹר** (ד), מתוארת תפילתו מתוך אותה הצרה: **מֶה בָּצַע בְּדַמִּי, בְּרִדְתִּי אֵל שַׁחַת? הַיּוֹדְךָ עֶפְרָ? הַיְגִיד אֲמַתְּךָ?** (י). במקום תיאור הרפואה המהיר אותו אנו מוצאים בחלק הראשון: **ה' אֱלֹהֵי שְׁוַעֲתִי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי** (ג), מתחנן דוד: **שָׁמַע ה' וַחֲנִנִי, ה' הָיָה עֶזְרִי לִי** (יא). ומול הפתיחה שמציינת את העובדה שהאויבים אינם שמחים: **אֲרוּמַמְךָ ה' כִּי דָלִיתִנִּי וְלֹא שִׁמַּחְתָּ אִיבֵי לִי** (ב), מתאר דוד את שמחתו בסיום: **הִפְכַּת מִסְפְּדֵי לְמַחֹל לִי, פִּתְחַת שָׁקִי וַתֹּאזְרֵנִי שְׂמֵחָה** (יב).

אם כן, החלק השני של המזמור, שמתאר את הצרה בפרוטרוט, מדייק את ההודיה שבחלקו הראשון. מעתה, אין לראות באמירה **בַּל אָמוּט לְעוֹלָם** רק את נחלתו של הרשע, שהוא אומר כך בלבו מתוך שאין אֱלֹהִים כָּל מְזֻמְתָיו. כאן מתאימה דווקא ההכרזה אותה מבטא דוד במקום אחר: **שׁוֹיְתִי ה' לְנִגְדֵי תְמִיד, כִּי מִיְמִינִי בַל אָמוּט** (טז, ח). אכן, מרגיש דוד כי חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בְנַעֲמִים, אף נִחַלַת שְׁפָרָה עָלַי, אך רק מתוך שהוא בטוח בה' הוא אומר: **לִכֵּן שָׁמַח לִבִּי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי, אֵף בְּשָׁרַי יִשְׁכֵּן לְבַטָּח. כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשָׂאוֹל, לֹא תִתֵּן חֲסִידְךָ לְרֵאוֹת שַׁחַת. גַּם בַּעַת צָרָה סִמוּךְ דָּוִד וּבִטּוּחַ בַּה', אֵךְ לֹא מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְנוֹתֵךְ מִן הַמְצִיאוֹת, אֵלֹא מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְחוּבֵר לַה' בַּתְּפִילָה מִתְמַדָּת.**

מעתה, חתימת המזמור, בה מבקש דוד: **ה' אֱלֹהֵי לְעוֹלָם אוֹדְךָ** (יג), באה כדי להרבות בכבוד שמים, ולא רק מתוך הנוחות הפרטית: **לְמַעַן יִזְמְרְךָ כְּבוֹד, וְלֹא יָדָם. אֵת הַצִּלְתוֹ מִן הַצָּרָה מִנִּמְךָ דָּוִד בְּרִצּוֹנוֹ לְהוֹדוֹת לַה' כֹּל הַזְּמַן: הַיּוֹדְךָ עֶפְרָ? הַיְגִיד אֲמַתְּךָ? וְכֵךְ תִּיָּאֵר הַרְמַב"ן אֵת מִטְרַת הַמְצוּוֹת וְכוּוֹנַת הַבְּרִיאָה כוּלָה: "וְכוּוֹנַת כֹּל הַמְצוּת שֶׁנֶּאֱמַר בְּאֱלֹהֵינוּ וְנוֹדָה אֵלָיו שֶׁהוּא בְּרִאֵנוּ, וְהִיא כוּוֹנַת הַיְצִירָה, שֶׁאֵין לָנוּ טַעַם אַחַר בִּיצִירָה הַרְאֵשׁוֹנָה, וְאֵין אֶל עֲלִיוֹן חִפְצָן בַּתְּחֻנּוּתִים, מִלְּבַד שִׁדְעָה הָאָדָם וְיוֹדָה לֹא-לֵהוּי שְׁבָרָאוּ"** (רמב"ן שמות יג, טז).

בְּיָמָיו. הוּא יִבְנֶה בַּיִת לְשֵׁמִי וְהוּא יִהְיֶה לִי לְבֵן וְאֲנִי לוֹ לְאָב, וְהִכְיִנּוּתִי כְּפֶסֶק מְלָכוּתוֹ עַל יִשְׂרָאֵל עַד עוֹלָם.

לפי הפסוקים שם נראה, שהסיבה שלא הסכים ה' שיבנה דוד בית המקדש, היא מפני ששפך דמים הרבה. לשיטת כמה מהפרשנים, עיקר הנקודה שבאה לידי ביטוי בספר שמואל הוא שלילת הבניה מדוד וקיומה אצל בנו, אך הטעם לכך שדוד לא בנה בעצמו מפורש רק בדברי הימים (מלבי"ם, רלב"ג).

יחד עם זאת, נראה שיש מקום להתבונן בפסוקי הנבואה לעצמם, ולהבין מתוכם טעם נוסף לכך שהבית לא ייבנה בידי דוד: כה אָמַר ה', הַאֲתָה תִּבְנֶה לִי בַּיִת לְשִׁבְתִּי?! כִּי לֹא יִשְׁבְּתִי בְּבַיִת, לְמִיּוֹם הָעֲלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֶהְיֶה מֵתְהַלֵּךְ בְּאֶהֱלֹ וּבְמִשְׁכָּן. בְּכָל אֲשֶׁר הִתְהַלַּכְתִּי בְּכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הִדְבַּר דְּבַרְתִּי אֶת אֶחָד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר צִוִּיתִי לְרַעוֹת אֶת עַמִּי אֶת יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר, לָמָּה לֹא בְּנִיתֶם לִי בַּיִת אֲרָזִים? אִם כֵּן, ה' לא בא אף פעם בדרישה לבנות בית. גם כאשר מדברת התורה על המקום אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֶל־הֵיכָל מִכָּל שִׁבְטֵיכֶם לְשׁוּם אֶת שְׁמוֹ שָׁם (דברים יב, ה), אין היא מציינת אלא את השראת השכינה במקום, והציווי: לְשַׁכְּנוֹ תִּדְרָשׁוּ וּבָאתָ שָׁמָּה. הבית עליו מדובר בתורה איננו בית ה', אלא דווקא ביתם ומשפחתם של האנשים שבאים לפני ה', ושמחים בכל הברכה שנתן להם ה'.

מעתה, ה' מצביע על המגמה ההפוכה מזו שציין דוד המלך לבנין הבית. מדברי דוד עולה, שאין ראוי לו לשבת בבית ארזים ובקביעות, בעוד ארון הא־להים עודנו עומד בתוך האוהל העראי. כביכול, האדם שקבוע במקומו, מעוניין לבנות מקום של קבע לשם ה'. ה' בדבריו מצביע על ארעיותו של האדם, וכל עוד לא הושלם התהליך בו ה' נותן קביעות לעם ישראל ולבית המלוכה, אין מקום לבנין בית. בית ה' איננו משקף את הקביעות של ה', שהוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו, אלא את הקביעות שנותן ה' לבני האדם.

הטעם לכך שדוד איננו בונה את בית המקדש הוא, מפני שלו עצמו עדיין אין בית וקביעות על ממלכתו. דווקא ה' הוא זה שבונה את הבית לאדם, ומתוך בנין הבית המשפחתי יוכל האדם להעמיד את בית ה' על תילו. השאלה אותה מעמיד ה' בדבריו היא: מיהו בעל הבית, ומי זה שיכול להכריז כי הוא עומד על מכונו, ומעתה הוא פנוי לבנות

במזמור כולו 97 מילים. ומלבד הכותרת (5 מילים) והחתימה (9 מילים), מתחלק המזמור לשני חלקים זהים (40 מילים), ובמוקדו עומדות המילים המרכזיות: **בַּל אָמוּט לְעוֹלָם**. וכפי שביררנו, המחצית הראשונה של המזמור עוסקת בהודיה, ומחציתו השנייה מקבילה באופן כיאסטי ועוסקת בצרה.

* * *

ישנם שני קשיים עם כותרת המזמור, **מְזֻמֹּר שִׁיר חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד**: ראשית, איזה בית חנך דוד? הרי בית המקדש לא נבנה בימיו, ואם נגיד שמדובר בביתו הפרטי של דוד, הרי לא מצינו שנערכה חגיגה בחנוכתו. יתר על כן, יש להבין מה הקשר בין כותרת זו לבין המשך המזמור, שכלל לא נראה שמדובר בו על בנין בית.

במשנה (ביכורים פ"ג מ"ד) נראה, שמדובר בחנוכת בית המקדש, ומזמור זה נאמר בעת העלאת הביכורים, ועם כל פעם שאנו מביאים ביכורים לבית המקדש אנו חונכים אותו ושמחים בבנינו. בכל זאת, נראה שיש מקום לראות בכותרת הפניה לבניית ביתו של דוד, אך לא כמובן הרגיל של בית.

בשמואל ב (ה, יא-יב) מסופר: וַיִּשְׁלַח חִירָם מֶלֶךְ צֹר מְלֹאכִים אֶל דָּוִד וַעֲצֵי אֲרָזִים וְחֲרָשֵׁי עֵץ וְחֲרָשֵׁי אֲבָן קִיר וַיִּבְנוּ בַּיִת לְדָוִד. וַיַּדַּע דָּוִד כִּי הִכְיִנּוּ ה' לְמֶלֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל וְכִי נִשְׂא מִמְּלָכָתוֹ בְּעִבּוֹר עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל. לאחר מכן, מעלה דוד המלך את הארון לירושלים (ו, א-ג), והנביא מציין: וַיְהִי כִּי יָשָׁב הַמֶּלֶךְ בְּבֵיתוֹ וְה' הִנִּיחַ לוֹ מִסְּבִיב מִכָּל אִיבּוֹ. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל נְתָן הַנְּבִיא: רֵאה נָא אֲנֹכִי יוֹשֵׁב בְּבַיִת אֲרָזִים וְאֲרוֹן הָאֱלֹהִים יֹשֵׁב בְּתוֹךְ הִרְיָעָה. בדבריו אלו מבקש דוד לבנות בית לה', לאחר שהוא כבר יושב בביתו (ו, א-ב).

בתחילה ענה לו נתן הנביא: כָּל אֲשֶׁר בְּלִבְבְּךָ לַךְ עֲשֵׂה, כִּי ה' עִמָּךְ. ואולם, באותו הלילה קיבל נתן נבואה, ובה מונע ה' את דוד מלבנות את בית המקדש. מדוע לא יבנה דוד את הבית? יש מקום לצרף לדברי הנבואה אצלנו את האמור בספר דברי הימים (א כב, ז"ג), בצוואת דוד המלך לשלמה בנו: אֲנִי הָיָה עִם לְבָבִי לְבָנוֹת בַּיִת לְשֵׁם ה' אֱלֹהֵי. וַיְהִי עָלַי דְּבַר ה' לֵאמֹר דָּם לְרֹב שִׁפְכָתָ וּמִלְחָמוֹת גְּדוֹלוֹת עָשִׂיתָ, לֹא תִבְנֶה בַּיִת לְשֵׁמִי כִּי דָמִים רַבִּים שִׁפְכָתָ אֶרְצָה לְפָנָי. הִנֵּה בֵן נוֹלָד לָךְ, הוּא יְהִי אִישׁ מְנוּחָה, וְהִנְחֹתִי לוֹ מִכָּל אִיבּוֹי מִסְּבִיב, כִּי שְׁלָמָה יְהִי שְׁמוֹ וְשָׁלוֹם וְשָׁקֵט אֶתֵּן עַל יִשְׂרָאֵל

כולו נפתח בכך שהמלך ישב בביתו, וה' הניח לו מסביב מכל איביו. כאן ביקש דוד לשמוח במקום אשר יבחר ה', ולבנות גם לו בית. זו ההודיה בה פותח דוד את המזמור שלנו: אַרְוַמְמָה ה' כִּי דָלִיתָנִי, וְלֹא שָׁמַחַת אִיבֵי לִי. עם זאת, תחושת השלווה שמלווה אותו, יש בה חשש גאוה, כפי שהזכרנו בפירוש הביטוי: וְאֲנִי אָמַרְתִּי בְשִׁלְוֵי בַל אָמוּט לְעוֹלָם, ולפיכך עליו להתחזק בהכרה בכך שרצון ה' הוא זה שהעמידו, והוא גם ההופך את מספרו למחול, פְּתַחַת שָׁקִי וְתִאֲזַרְנִי שְׁמַחָה. כאשר תתקיים תפילתו של דוד: וּמִבְרַכְתָּהּ יְבָרַךְ בֵּית עֲבָדְךָ לְעוֹלָם, יוכל הוא גם כן לקיים את רצונו: ה' אֱ-לֹהֵי לְעוֹלָם אֹדְרָה.

ייתכן, שיש מקום לחבר את חנוכת הבית המשפחתי והמלכותי של דוד לחנוכת הבית הפרטי של כל אדם, שנזכרת בתורה רק בקשר לשב מערכי המלחמה (דברים כ, א-): כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אִיבְךָ וְגו', וְהָיָה פְּקַרְבְּכֶם אֶל הַמִּלְחָמָה וְנִגַּשׁ הַכֹּהֵן וְדָבַר אֶל הָעָם וְגו' כִּי ה' אֱ-לֹהֵיכֶם הִהֲלִיךְ עִמָּכֶם לְהִלָּחֵם לָכֶם עִם אִיבֵיכֶם לְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם. וְדָבַר הַשְּׂטָרִים אֶל הָעָם לֵאמֹר: מִי הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּנָה בַּיִת חֲדָשׁ וְלֹא חָנַכּוּ יָלָה וַיֵּשֶׁב לְבֵיתוֹ, פֶּן יָמוּת בְּמִלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יִחַנְּכֵנוּ וְגו'. ההכרה בכך שה' הוא ההולך לפנינו, מאפשרת לנו להשיב לביתו את האיש הִירָא וְרָה הַלֵּבב מַחֲדָה, ואת מי שלא חנך את ביתו מאידך. החשש פן מישהו אחר יחנוך את הבית איננה מאפשרת להילחם כראוי, ורק כאשר אנו מבינים שלא אנו בעלי הבית, וה' אֱ-לֹהֵינוּ הוא ההולך עִמָּנוּ להוֹשִׁיעַ אותנו, ניתן לנצח במלחמה. רק כאשר שׁוֹיְתִי ה' לְנִגְדֵי תְמִיד, יכולים אנו לומר שוב את מזמור ההודאה, ולהגיע אל השיא: בַּל אָמוּט לְעוֹלָם, ואל החתימה: לְמַעַן יִזְמְרָה כְבוֹד וְלֹא יָדָם.

בית לאחרים: כה אמר ה' צְבֹ-אוֹת, אֲנִי לְקַחְתִּיהָ מִן הַנְּהוּה מֵאַחַר הַצֹּאן לְהִיּוֹת נֶגִיד עַל עַמִּי עַל יִשְׂרָאֵל. וְאַהֲיָה עִמָּךָ בְּכָל אֲשֶׁר הִלְכְתָּ, וְאַכְרַתָּה אֶת כָּל אִיבֶיךָ מִפְּנֵיהָ, וְעָשִׂיתִי לָךְ שֵׁם גָּדוֹל כְּשֵׁם הַגְּדֹלִים אֲשֶׁר בְּאַרְצָךְ. וְשָׁמַחְתִּי מְקוֹם לְעַמִּי לְיִשְׂרָאֵל וְנִטְעַתִּיו וְשָׁכַן תַּחְתָּיו, וְלֹא יִרְגַּז עוֹד, וְלֹא יִסִּיפוּ בְנֵי עוֹלָה לְעַנּוֹתָיו כְּאֲשֶׁר בְּרֵאשׁוֹנָה. וְלִמֵּן הַיּוֹם אֲשֶׁר צוִּיתִי שְׂפָטִים עַל עַמִּי יִשְׂרָאֵל וְהִנִּיחְתִּי לָךְ מִכָּל אִיבֶיךָ, וְהִגִּיד לָךְ ה' כִּי בֵית יַעֲשֶׂה לָךְ ה'.

רק לאחר שה' נטע את עם ישראל במקומם, רק לאחר שתיכון ממלכתו של דוד, נוכל להביא לידי ביטוי את הקביעות אותה נתן לנו ה', בכנין בית לשמו: כִּי יִמְלֹאוּ יְמֶיהָ וְשָׁכַבְתָּ אֶת אֲבֹתֶיהָ, וְהִקִּימְתִי אֶת זִרְעָה אַחֲרֶיהָ אֲשֶׁר יֵצֵא מִמֶּעֵיךָ, וְהִכִּינְתִי אֶת מַמְלַכְתּוֹ. הוּא יִבְנֶה בַּיִת לְשָׁמַי, וְכִנְנִיתִי אֶת כִּסֵּא מַמְלַכְתּוֹ עַד עוֹלָם וְגו', וְנִאֲמַן בַּיִתְךָ וּמַמְלַכְתְּךָ עַד עוֹלָם לְפָנֶיהָ, כִּסְאָהּ יִהְיֶה נִכּוֹן עַד עוֹלָם.

לאחר שנתן הנביא דיבר אל דוד ככל הדברים האלה וככל החזיון הזה, שב דוד ומתפלל לפני ה': מִי אֲנִכִּי אֲ-דָנִי ה' וּמִי בֵיתִי, כִּי הִבִּיאַתְנִי עַד הַלֵּם וְגו' וְעָתָה ה' אֱ-לֹהִים, הֲדָבַר אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ עַל עֲבָדְךָ וְעַל בֵּיתוֹ הִקֵּם עַד עוֹלָם, וְעָשִׂה כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וְגו'. וְעָתָה, הוֹאֵל וּבָרַךְ אֶת בֵּית עֲבָדְךָ לְהִיּוֹת לְעוֹלָם לְפָנֶיהָ, כִּי אַתָּה אֲ-דָנִי ה' דִּבַּרְתָּ, וּמִבְרַכְתָּהּ יְבָרַךְ בֵּית עֲבָדְךָ לְעוֹלָם. ניכר, כי דוד מבין שאותו בית ארזים שבנה לו חירם מלך צור איננו ביתו האמיתי. הבית הוא ביתו של עבד ה', ובנבואתו של נתן הנביא נחנך בית זה, ומברכת ה' יבורך ביתו של דוד.

במקום זה מתאימה הכותרת: מְזֻמֹּר שִׁיר חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד, ויש בה כדי להצביע על תוכנו של הפרק. הסיפור

להאזנה לשיעור על פרק ל':

peneyhamenora.com/tehilim/30

או חפשו באפליקציות הפורדקאסטים

”שיעורים בספר תהילים”.

לתגובות ולהצטרפות לרשימת התפוצה:

weingort@gmail.com

